

Mester Györgyi

A náthás (lusta) méhecske

-Már megint üres puttonnyal tért vissza a kaptárba Zümi. És ez napok óta így megy. Haszontalan, lusta méhecske! - mordult fel mérgesen a kaptár őre.

Előbb-utóbb a királynőnek is a fülébe jut, és akkor aztán lesz haddelhadd! Talán még a kaptárból is eltanácsolják, és akkor mehet világgá. Árva méhecske lesz, nem lesz hol álomra hajtania a fejét. A társai nélkül elpusztul, és mivel a virágpor gyűjtéséhez nem fűlik a foga, ráadásul még éhen is hal.

Ilyen és ehhez hasonló szörnyű gondolatok fordultak meg a kaptár őrzőjének a fejében, és ez olyannyira elszomorította, hogy már nem is haragudott, hanem kis híján sírva fakadt, annyira sajnálta a majdan hontalanná váló, éhező kis méhet.

De azután tovább gondolkodott. Talán lehetne segíteni a dolgon, talán nem annyira elvetemült, és még jó útra téríthető, az a szegény méhifjonc. Már az apját is ismertem kiskorától fogva - fűzte tovább gondolatmenetét az ör -, és egy jó ismerős leszármazottjának kötelességünk segíteni.

Végül azt találta ki, hogy mivel ő nem hagyhatja el az őrhelyét, majd megkéri az egyik dolgozó méhet, tartsa már szemmel ezt a haszontalan kis méhpalántát, mivel is foglalkozik a virágpor gyűjtése helyett. Mivel üti agyon azt a rengeteg időt, amit a virágzó gyümölcsösök, a tarka mezők, szénaillatú rétek, árnyas cserjések fölött keringve tölt el.

Napközben, amikor a kaptár bejáratánál strázsált, többször is eszébe jutott a lusta méhecske. A nap végeztével, vajon milyen híreket kap Zümi felől?!

Hát ez is bekövetkezett. Véget ért a munkaidő, a méhek sűrű rajokban, csapatostul tódultak a kaptárhoz, nem volt könnyű rendet teremteni közöttük. Mindegyik a másiknál előbb, gyorsabban akart megszabadulni a terhétől, kiüríteni a virágpor gyűjtésére használt kis puttonyt, és menni, élvezni a jól megérdemelt pihenést.

Már gyérült a raktárba igyekvők száma, amikor feltűnt az ismerős, akivel megfigyeltette a lusta méhecskét.

- Na, mondd már, mit tudtál meg - súgta oda halkán, ám sürgetően a hírhozónak. Csendben meghúzódtak a kaptár bejáratának takarásában, de úgy, hogy azért lássák, nem akar-e idegen betolakodó bejutni a kaptárba.

- Biztosan nehéz elhinni, de ez a Zümi az egyik legszorgalmasabb, legrendesebb méhecske, akit valaha láttam - fogott hozzá mondandójához a hírek hozója. Mindenüvé követtem, amerre csak szállt. A kaptárból való kirepülése után, azonnal egy virágzó repcetábla felé vette az irányt. Nem csavargott az el semerre, hajtotta a munkavágy. Rátelpeedett az első sárga virágra, és kezdte besöpörni a virágport

a batyujába, amikor hirtelen egy nagyot tüszentett. Ettől az összes virágpör a levegőbe repült, kárba veszett, mert ugye szemenként azt már még egyszer összeszedni képtelenség.

Először csak arra gondoltam, pech, szerencsétlenségére épp akkor jött rá a tüszentés, amikor a munkához fogott. Továbbra is szem előtt tartottam, és követtem, amint továbbrepült egy újabb virágra. Itt már odáig jutott, hogy a gyorsan összekotort virágpör már majdnem megtöltötte a bugyrát, amikor egyszer csak megint megrázkódott, nagyot hapticzott, és ettől nem csak a virágpör szóródott szét, de még a bibén lévő nektár is kicsurrant a fűbe. Aztán csak szállt, repült szegény kis Zümi egyik helyről a másikra, de egyik virágnál se járt sikerrel. Mindenütt kárba veszett a fáradtsága, mert szétprűszkölte a drága virágpört.

Még beszélgettek volna tovább, azonban épp akkor ért a bejárathoz a „lusta” méhecske. Szégyenkezve fordította ki a batyuját, mutatva annak üres belsejét, hogy ma se sikerült elvégeznie a rá bízott feladatot.

- Na, hadd nézzelek csak meg jobban - szölt rá a kapus. - Ha jól látom, pirul az orrod, és kissé mintha nedves is lenne. A szárnyaid is olyan csapzottak, izgatottan verdesnek. Szerintem, te beteg vagy. Megfáztál, nemhiába aludtál a kaptár szélén az elmúlt napokban. Meghültél ebben a kora tavaszi hideg időben. Közbenjárom az érdekedben, pár napot maradj idehaza. Majd segítesz nekem a kaptár őrzésében. Aztán ha meggyógyultál, mehetsz vissza dolgozni.

A méhecskének az aggódo szavak, a gondoskodás nagyon jólesett. Meg is fogadta, és otthon maradt néhány napig, természetesen, a királynő engedélyével.

Nagy várakozásokkal indult neki a negyedik nap reggelén, hogy társaival együtt kirepüljön az napi munkaterületükre, a virágba borult gyümölcsösbe.

És láss csodát! A cseresznyefa virágaiból annyi virágpört meríthetett, amennyit csak akart. Egyszer sem csavarintotta meg az orrát a korábban oly gyötörő tüszentés. Boldogan röpült virágról-virágra, aztán ahogy megtelt a puttonya, már fordult is vissza a kaptár felé. Aztán újra ki, a rétre.

Aznap ő gyűjtötte a legtöbb virágpört, és végre mindenki dicsérte, ajnározta.

Örömeben táncra perdült a levegőben, és közben olyan szépen zümmögött, hogy még a gondokkal terhelt királynőt is felderítette, és valamennyi társát megmosolyogtatta...